

Arrest

nr. 278 176 van 30 september 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. GREENLAND
Europalaan 50
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libische nationaliteit te zijn, op 8 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 augustus 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. GREENLAND, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Libische nationaliteit te hebben, dient op 18 maart 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 12 april 2021 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 23 april 2021 en op 23 september 2021.

1.3. Op 16 juni 2022 neemt de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en tot uitsluiting van de

subsidiare beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die aangetekend wordt verstuurd op 17 juni 2022 en luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn op 26 februari 1987 in Tripoli. U bezit de Libische nationaliteit en u bent een Arabisch soennitisch moslim.

U bent opgegroeid in de wijk Ghut al-Sha'al in Tripoli. In 2000 bent u met uw familie verhuisd naar Sayyad net buiten Tripoli en u hebt daar gewoond tot rond de uitbraak van de revolutie, meer bepaald in 2012 bent u teruggekeerd naar Ghut al-Sha'al, waar u bent gebleven tot uw vertrek uit Libië.

U hebt uw middelbaar diploma behaald en u hebt verschillende jobs gedaan: u had een marketingfunctie bij verschillende bedrijven, u werkte ook een tijdje als taxichauffeur en u was kok bij een petroleumveld. U bent ongehuwd en hebt geen kinderen.

Na de uitbraak van de revolutie in 2011 riep de toenmalige Libische leider kolonel Moammar Ghaddafi vrijwilligers op om de opstandelingen te bestrijden. Begin april 2011 hebt zich als vrijwilliger aangemeld bij kazerne 27 dat behoort tot de 32ste versterkte brigade onder leiding van Khamis Ghaddafi. U kreeg er wapens en een uniform. U maakte deel uit van de bemanning van verschillende controleposten. Zo moest u controleposten opzetten onder meer op de weg naar kazerne 27, in Janzour, Tajoura, al-Dafniya en Tripoli. Aan de controleposten controleerde u voertuigen en ondervroeg en fouilleerde u passanten. Wanneer u verdachte personen opmerkte, verwittigde u de officier die deze personen dan ofwel liet doorrijden, of opsloot of doodde. U bracht ook munitie en bevoorradings naar verschillende kazernes.

Na de dood van kolonel Moammar Ghaddafi op 20 oktober 2011 hebt u bescherming gezocht bij de Zintan clan in de bergen omdat zij genade boden aan militairen en vrijwilligers die destijds de revolutionairen hadden bestreden. Omdat de situatie in Libië toen chaotisch was en u schrik had dat de houding van de Zintan clan ten aanzien van loyalisten van Ghaddafi zou wijzigen, besloot u om Libië te verlaten. Begin april 2012 bent u met een Schengenvizum naar Malta gereisd. U reisde door naar Zweden waar u een verzoek om internationale bescherming hebt ingediend. Na een tijdje besloot u echter door te reizen naar Noorwegen. Toen u in Noorwegen op 2 juli 2013 om internationale bescherming verzocht, werd u teruggestuurd naar Zweden omdat Zweden verantwoordelijk was voor de behandeling van uw verzoek. In Zweden kreeg u een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus. In september 2014 werd u vanuit Zweden gedeporteerd naar Libië. U vestigde zich opnieuw in Sayyad en u ging werken in de superette van uw broer H. in Wurshafana. Twee en een halve maand na uw terugkeer kwamen leden van de militia Libya Revolutionaries Operations Room naar de winkel van uw broer, ze controleerden uw identiteitskaart en gingen daarna weg. Enige tijd later kwamen ze terug met een arrestatiebevel. U werd meegenomen naar de luchthaven van Mitiga en ondervraagd over uw rol tijdens de opstand. Ze wisten dat u een aanhanger van Ghaddafi was en ze waren op de hoogte van uw activiteiten als vrijwilliger. U werd gemarteld en valselijk beschuldigd dat u mannen had vermoord en vrouwen had verkracht in Misrata. Één jaar en acht maanden later kon u ontsnappen tijdens gevechten die in en om de luchthaven plaatsvonden tussen verschillende militias. U hebt twee dagen geschild in een huis vlakbij de luchthaven en ging daarna terug naar Wurshafana. Uw vader en broers hadden al die tijd gedacht dat u dood was. Ze brachten u vier of vijf dagen later naar al-Si'an waar u onder bescherming van uw clan bleef tot u in augustus 2016 naar Sabrata bent gegaan. Na een eerdere mislukte poging bent u in september 2016 met een boot de Middellandse Zee overgestoken naar Italië. U bent doorgereisd naar Nederland, waar u een verzoek om internationale bescherming hebt ingediend. U werd teruggestuurd naar Italië, omdat Italië bevoegd was voor het onderzoek van uw aanvraag. U hebt de beslissing in Italië niet afgewacht en bent naar België gekomen omdat u vanuit België naar het Verenigd Koninkrijk wou reizen, wat niet is gelukt. In België kwam u herhaaldelijk in contact met het gerecht en werd u verschillende keren veroordeeld. De Franstalige rechtbank van eerste aanleg in Brussel veroordeelde u op 21 september 2018 tot een celstraf van één jaar en één maand omwille van diefstal en illegaal verblijf. Op 13 juni 2019 veroordeelde de Franstalige rechtbank van eerste aanleg in Brussel u tot een celstraf van 20 maanden en drie maanden vanwege diefstal met geweld en illegaal verblijf. Op 9 juli 2019 veroordeelde de rechtbank van eerste aanleg in Leuven u tot een gevangenisstraf van acht maanden vanwege gewone diefstal.

Op 18 maart 2021 verzocht u vanuit de strafinrichting te Merksplas om internationale bescherming omdat u bij een terugkeer naar Libië vreest gedood te worden.

Ter staving van uw verzoek legt u de volgende documenten neer: een kopie van uw Libische paspoort, een kopie van een brief (met vertaling) opgesteld door Libya Revolutionaries Operations Room en foto's van een vernielde woning.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) is van oordeel dat er geen reden is om uitspraak te doen over het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Artikel 55/2 en artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet verplichten namelijk niet dat de voorwaarden voor insluiting van de internationale bescherming worden nagegaan alvorens te besluiten tot uitsluiting van deze bescherming. Aangezien er, rekening houdend met alle omstandigheden eigen aan uw zaak, ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de uitsluitingsclausules op u van toepassing zijn, is er geen reden om na te gaan of u bovendien niet voldoet aan de criteria voor internationale bescherming terwijl u ervan moet worden uitgesloten (naar analogie met: Raad van State, arrest 249.122 van 3 december 2020).

Het CGVS acht het geloofwaardig dat u van april tot oktober 2011 als vrijwilliger actief was bij de 32ste versterkte brigade onder leiding van Khamis Ghaddafi. Hoewel de Zweedse asielinstanties u de vluchtelingenstatus hadden geweigerd omdat u uw identiteit niet had bewezen of niet waarschijnlijk had gemaakt en omdat uw asielmotieven vaag en op sommige punten tegenstrijdig werden bevonden, dient vastgesteld dat het CGVS op basis van uw verklaringen en neergelegde stukken wel van mening is dat uw identiteit bewezen is, en dat het vast staat dat u als vrijwilliger werkzaam was bij de 32ste versterkte brigade onder leiding van Khamis Ghaddafi. Wat dat laatste betreft, stelt het CGVS vast dat u tijdens de persoonlijke onderhouden gedetailleerd en op coherente wijze uw activiteiten in de hoedanigheid van vrijwilliger bij de 32ste versterkte brigade heeft beschreven (CGVS I, pp. 16-20 & CGVS II, pp. 2-4). Bovendien worden uw verklaringen inzake uw activiteiten voor de 32ste versterkte brigade ondersteund door de beschikbare landeninformatie.

Gezien de aard van uw activiteiten en de vaststelling dat (gewapende) organisaties dewelke zich tijdens de Libische Revolutie achter het regime van kolonel Ghaddafi schaarde, waaronder de 32ste versterkte brigade, zich in die periode schuldig maakten aan systematische en doelbewuste mensenrechtenschendingen (infra) dient dan ook onderzocht te worden of u valt onder de uitsluitingsclausules zoals vastgelegd in artikel 55/2 en artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet.

Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, par. F van de Vluchtelingenconventie. Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1, par. F van de Vluchtelingenconventie genoemde misdrijven of daden.

Artikel 1, par. F (a) van het verdrag van Genève van 28 juli 1951 stelt dat de bepalingen van dit verdrag niet van toepassing zijn op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen, dat hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf, of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, zoals omschreven in de internationale verdragen welke zijn opgesteld om bepalingen met betrekking tot deze misdrijven in het leven te roepen.

Artikel 1, par. F (b) van het verdrag van Genève van 28 juli 1951 stelt dat de bepalingen van dit verdrag niet van toepassing zijn op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten.

Opdat er van deelneming aan een in artikel 1, par. F van het Verdrag van Genève genoemd misdrijf sprake kan zijn, moet de verzoeker om internationale bescherming individuele verantwoordelijkheid treffen. Het gegeven dat een persoon nooit zelf misdrijven zou hebben begaan volstaat niet om te besluiten dat de vreemdeling niet kan uitgesloten worden van de vluchtelingenstatus. Medeplichtigheid (cfr. art 25, §3, Statuut van Rome van 17 juli 1998) aan de in artikel 1, par. F beschreven misdrijven valt immers ook onder het toepassingsgebied van deze uitsluitingsclausule, dit voor zover werd gehandeld met kennis van de praktijken en de verzoeker om internationale bescherming hierbij een substantiële of wezenlijke bijdrage heeft geleverd in de wetenschap dat zijn handelen of zijn verzuim te handelen het misdadig gedrag faciliteerde. Een persoon moet niet fysiek het misdrijf hebben begaan. Het aanzetten tot, helpen bij, medewerking verlenen aan, of anderzijds bijstand bieden teneinde het begaan van een misdrijf te vergemakkelijken kan volstaan (UNHCR, Guidelines on International Protection: Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees, 4 september 2003., nr.18; art 25,§3, Statuut van Rome van 17 juli 1998). In dit verband wordt nog gewezen op de uitspraak van het Joegoslavië-tribunaal dat in de Tadic-zaak (Prosecutor v. Tadic Judgment Case No. IT-94-1-T ICTY Trial Chamber 7 May 1997) heeft overwogen dat een verdachte strafrechtelijk verantwoordelijk kan worden gehouden voor zijn handelen wanneer is komen vast te staan dat hij bewust deelnam aan het begaan van een misdrijf en indien zijn deelname een rechtstreekse en wezenlijke invloed had op het begaan van het misdrijf door zijn daadwerkelijke steun hieraan gedurende, voorafgaande aan of volgend op het misdrijf (rechtsoverweging 692). Onder 'wezenlijke invloed' verstaat het Joegoslaviëtribunaal dat de bijdrage een feitelijk effect heeft op het begaan van het misdrijf en dat het misdrijf hoogstwaarschijnlijk niet op dezelfde wijze zou hebben plaatsgevonden indien niemand de rol van de verdachte had vervuld (rechtsoverweging 688). Bovendien dient benadrukt te worden dat in de Strudac-zaak en Blaskic-zaak (Blaskic, Appeals Chamber, 29 juli, 2004, §45; Strudac, Trial Chamber, januari 2005, §349) uiteengezet wordt dat medewerking of bijstand verlenen kan bestaan uit praktische bijstand, aanmoediging of morele ondersteuning die een substantieel effect hebben op de uitvoering van het misdrijf. Louter morele ondersteuning, indien deze een substantieel en direct effect heeft op het uitoefenen van misdrijven, kan dus voldoende zijn om een persoon als medeplichtig aan een misdrijf te beschouwen.

Bij uitsluiting van een verzoeker om internationale bescherming onder artikel 1, par. F van het Verdrag van Genève is een asielinstantie er op het vlak van bewijslast niet toe gebonden de aan de verzoeker ten laste gelegde feiten te bewijzen in strafrechtelijke zin van het woord, zoals dit gebeurt door een aanklagende partij. Het volstaat vast te stellen dat er "ernstige redenen zijn om te veronderstellen" dat de verzoeker in kwestie feiten heeft gepleegd die uitsluiting kunnen rechtvaardigen. Dit vindt ook weerslag bij de Raad van State, dewelke van oordeel is dat bij de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling, wordt afgeweken van het vermoeden van onschuld dat van doorslaggevend belang is in strafrechtelijke materie (cfr. RvS, 167.460, 5 februari 2007, geciteerd door S. BODART, La protection internationale des réfugiés en Belgique, Bruxelles, Bruylant, 2008, p. 304).

De Raad van State stelt expliciet dat de bepaling "ernstige redenen om te veronderstellen" toestaat om de "hoedanigheid van vluchteling te weigeren aan personen waarvan de schuld niet werd vastgesteld in een strafrechtelijke beslissing" (ibidem). Ook het handboek van UNHCR onderstreept dat formeel bewijs van voorafgaande strafrechtelijke vervolging geen vereiste is voor het toepassen van de uitsluitingsclausules (Handbook on Procedures en Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, UNHCR, Genève, 1992, §149).

Uit de voorhanden zijnde landeninformatie blijkt dat de troepen loyaal aan kolonel Moammar Ghaddafi, waaronder de 32ste versterkte brigade onder leiding van diens zoon Khamis Ghaddafi, zich na de uitbraak van de Libische revolutie in 2011 op grote schaal schuldig hebben gemaakt aan misdrijven tegen de menselijkheid.

Uit algemene informatie blijkt dat het regime van kolonel Moammar Ghaddafi reeds voor de opstand in 2011 bekend stond als een repressief regime. Burgers hadden niet het recht om van regering te veranderen. De regering beperkte de burgerlijke vrijheden en de vrijheid van meningsuiting, de persvrijheid, de vrijheid van vergadering en de vrijheid van vereniging. Andere problemen waren onder meer schending van het recht op privacy, beperking van de vrijheid van godsdienst, corruptie en gebrek aan transparantie, maatschappelijke discriminatie van vrouwen, etnische minderheden en buitenlandse werknemers, mensenhandel, beperking van de arbeidsrechten en de straffeloosheid voor regeringsambtenaren. Het regime van kolonel Ghaddafi stond bekend als een regime dat gesteund was op mensenrechtenschendingen vanwege onder meer de slechte omstandigheden in gevangenissen,

langdurige politieke detentie, het ontbreken van een eerlijk openbaar proces en het folteren van gevangenen.

Kolonel Moammar Ghaddafi had naar aanleiding van verschillende couppogingen en opstanden in de jaren '80 en '90 besloten om een troepenmacht te creëren wat wordt omschreven als een parallel leger. Dit parallelle leger stond bekend als de 'Ghaddafi brigades', waarvan de bekendste geleid werd door zijn zoon Khamis, met name de 32ste versterkte brigade, ook wel gekend als de Khamis brigade. De belangrijkste opdracht van deze parallelle troepenmacht was ten tijde van het bewind van kolonel Moammar Ghaddafi om het regime te beschermen tegen elke opstand of poging tot staatsgreep. De leden van deze troepenmacht waren loyaal aan de kolonel en waren uitgerust met de beste wapens waarover de Libische strijdkrachten beschikten.

Uit algemene informatie komt naar voren dat de 32ste versterkte brigade onder leiding van Khamis Ghaddafi de belangrijkste paramilitaire troepenmacht was die tijdens de opstand in 2011 werd ingezet tegen opposanten in het westen van Libië. Propaganda en angst voor rebellenintenties speelden toen een grote rol bij het aanmoedigen van het verzet tegen de revolutie van 17 februari 2011 en de steun aan de troepen van kolonel Moammar Ghaddafi. Het was bij deze brigade onder leiding van Khamis Ghaddafi dat u zich in april 2011 als vrijwilliger hebt aangesloten.

Informatie toont verder aan dat Ghaddafi's troepen tijdens de opstand in 2011 onrechtmatig personen hebben vastgehouden en zich schuldig hebben gemaakt aan mishandeling, foltering en executie van gevangenen. Ook de paramilitaire groepen hebben zich aan dergelijke praktijken schuldig gemaakt. Zo zijn er onder meer bewijzen gevonden dat troepen die loyaal waren aan kolonel Moammar Ghaddafi op 23 en 24 augustus 2011 talrijke gedetineerden die in twee militaire kampen in Tripoli werden vastgehouden hebben gedood, met name in de kampen van Khilit al-Ferjan en Qasr bin Gashir. Deze kampen zouden zijn gebruikt door de brigade van Khamis in de periode waarin u vrijwilliger was bij deze brigade. Uit uw verklaringen tijdens de persoonlijke onderhouds geeft u bovendien bijkomende en gedetailleerde voorbeelden van mensenrechtenschendingen waaraan vrijwilligers van de 32ste versterkte brigade zich schuldig maakten.

Uit verschillende rapporten komt bijgevolg onomstotelijk naar voor dat de troepen loyaal aan kolonel Moammar Ghaddafi zich niet enkel tijdens de Libische revolutie, maar ook in de jaren voordien, systematisch en op grote schaal schuldig hebben gemaakt aan ernstige mensenrechtenschendingen. Al deze informatie is toegevoegd aan het administratieve dossier.

Gezien het stelselmatige en doelbewuste karakter van deze mensenrechtenschendingen kunnen deze daden volgens artikel 7 van het Statuut van Rome inzake het Internationaal Strafhof gekwalificeerd worden als misdaden tegen de menselijkheid.

Dit artikel bepaalt immers dat onder misdaad tegen de menselijkheid één van de volgende handelingen verstaan wordt, indien gepleegd als onderdeel van een wijdverbreide of stelselmatige aanval gericht tegen een burgerbevolking, met kennis van de aanval: "... **(a) moord; (b) uitroeiing; (c) slavernij; (d) deportatie of gedwongen overbrenging van bevolking; (e) gevangenneming of elke andere ernstige beroving van de lichamelijke vrijheid in strijd met de fundamentele regels van internationaal recht; (f) marteling; (g) verkrachting, seksuele slavernij, gedwongen prostitutie, gedwongen zwangerschap, gedwongen sterilisatie, of elke andere vorm van seksueel geweld van vergelijkbare ernst; (h) vervolging van een identificeerbare groep of collectiviteit op politieke, raciale gronden of gronden betreffende nationaliteit, op etnische, culturele of godsdienstige gronden of op grond van het geslacht, zoals nader omschreven is in het derde punt, of op andere gronden die algemeen ontoelaatbaar worden geacht krachtens het internationaal recht, in verband met in dit punt bedoelde handelingen of een misdaad waarover het Hof rechtsmacht heeft; (i) gedwongen verdwijningen; (j) apartheid; (k) andere onmenselijke handelingen van vergelijkbare aard waardoor opzettelijk ernstig lijden of ernstig lichamelijk letsel of schade aan de geestelijke of lichamelijke gezondheid wordt veroorzaakt.**"

Er zijn ernstige redenen om aan te nemen dat u als vrijwilliger bij de 32ste versterkte brigade onder leiding van Khamis Ghaddafi van april tot oktober 2011 intentioneel en met kennis van de praktijken een substantiële en wezenlijke bijdrage heeft geleverd aan de misdrijven tegen de menselijkheid die tijdens de Libische revolutie door het regime van kolonel Ghaddafi, waartoe uw organisatie behoorde, werden gepleegd.

U verklaart dat u checkpoints bemand heeft op de weg naar kazerne 27, in Janzour, Tajoura, al-Dafniya en Tripoli. U stond in voor het doorzoeken van auto's en het controleren van personen. Bij het zien van een verdachte persoon of auto, belde u uw officier en beschreef u het type wagen en de persoon die u had tegengehouden. Wanneer uw officier het noodzakelijk achtte om deze persoon te verhoren, hield u de verdachte tegen tot de officier ter plekke kwam. U geeft aan dat de officier de betrokken persoon dan ofwel vrijliet, ofwel doorverwees naar een politiekantoor, gevangenis, kazerne, de academie van de luchtmacht of de academie van de marine. Een extremistisch of gevaarlijk persoon werd (soms) geliquideerd, zo stelt u (CGVS I, pp. 10-12; CGVS II, pp. 4-5, 7). Hieruit blijkt duidelijk dat u op de hoogte was van het gegeven dat personen dewelke door u werden tegengehouden een ernstig risico liepen op arbitraire detentie in mensonterende omstandigheden en eveneens een risico liepen te worden mishandeld, gefolterd en geëxecuteerd wanneer zij overgebracht werden.

U stelt weliswaar dat u van deze feiten niet op de hoogte was op het moment dat u zich aansloot als vrijwilliger, maar dit kan bezwaarlijk overtuigen daar uit de algemene landeninformatie blijkt dat het regime van Ghaddafi al jarenlang bekend stond als een repressief regime zonder vrijheid van meningsuiting, waarbij politieke opposanten zonder rechtmatig proces werden vastgehouden en mishandeld. Nadat er in de jaren '80 en '90 drie mislukte coup pogingen hadden plaatsgevonden had kolonel Ghaddafi een parallelle troepenmacht opgericht waarvan de brigade van Khamis Ghaddafi de meest beruchte was. Dat u niet zou hebben geweten dat deze brigade, die speciaal was opgericht om het regime tegen elke nieuwe opstand of coup poging te beschermen, zich schuldig maakte aan mishandelingen, liquidaties en folteringen, komt dan ook weinig overtuigend over (CGVS II, pp. 11-12).

Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u zich bewust was van de reputatie die sommige vrijwilligers van de 32ste versterkte brigade hadden en welke tactieken zij toepasten, én dat u getuige was van een heel aantal wandaden waaraan medevrijwilligers zich schuldig maakten. Sommige vrijwilligers waren volgens u mild(er) maar andere vrijwilligers kenden geen genade, zo stelt u. U verklaart dat u er getuige van was dat bepaalde vrijwilligers brutaal te werk gingen. U was er onder meer getuige van hoe andere vrijwilligers mensen tegenhielden en voor uw ogen doodden. U geeft het voorbeeld van een vrijwilliger die kwaad werd op een familielid van een gezocht persoon en deze persoon zomaar in het hoofd schoot. U vernam verder dat bepaalde bemanningsleden van controleposten onschuldige mensen arresteerden of doodden omdat ze een chique auto hadden die ze in beslag wilden nemen (CGVS II, pp. 5-8).

Vervolgens stelt het CGVS vast dat u, hoewel u zich presenteert als een 'milde' vrijwilliger, zich persoonlijk evengoed schuldig heeft gemaakt aan dergelijke wandaden. Niet enkel geeft u voorbeelden van incidenten waarbij u uw wapen hebt gebruikt – naar eigen zeggen – uit zelfverdediging omdat u eerst werd aangevallen, u verklaart ook een keer uw wapen te hebben gebruikt in een situatie waarbij u een auto van een (vermeende) opposant van Ghaddafi in beslag had genomen en u die auto wou toe-eigenen. Een andere groep vrijwilligers had ook haar oog op de auto laten vallen, maar u wou zelf de auto claimen. U hebt toen uw wapen getrokken en u bent beginnen schieten in de richting van deze groep. Hierbij werd een andere vrijwilliger in zijn knie geraakt. Dit incident doet uiteraard enigszins afbreuk aan uw bewering dat u 'een milde vrijwilliger' was. U stelt weliswaar dat u milder was dan uw andere collega's, maar dit voorval toont echter aan dat u zich niet te beroerd voelde om uw toevlucht te nemen tot geweld en collega's te verwonden voor louter persoonlijk gewin. Dat u milder zou zijn geweest dan uw collega's lijkt dan ook een blote bewering en weinig geloofwaardig (CGVS II, pp. 6-8).

Voorts blijkt dat ondanks dat u op de hoogte was van de mensenrechtenschendingen door het regime van Ghaddafi in het algemeen, de mensenrechtenschendingen die door uw medevrijwilligers bij de 32ste versterkte brigade werden gepleegd, en u bovendien zelf betrokken was bij dergelijke wandaden, er niet aan dacht te stoppen maar integendeel bij de 32ste versterkte brigade bleef tot de val van het regime. Naar eigen zeggen omdat uw motivatie ingegeven was door nationalisme en omdat u zich wou inzetten voor het verdedigen van uw land. Dat u tegelijk verklaart spijt te hebben dat u niet eerder gestopt bent kan bijgevolg niet worden weerhouden (infra). Integendeel, uit uw handelen en uw verklaringen tot op heden blijkt veeleer dat u de aanpak van de Libische revolutie door het regime van Ghaddafi en uw groepering gerechtvaardigd vond (CGVS I, p. 12; CGVS II, p. 10).

Uit voorgaande kan dan ook worden besloten dat met reden kan worden aangenomen dat uw handelen de gewelddadige repressie van het Ghaddafi-regime faciliteerde en dat de bovenstaande misdrijven hoogstwaarschijnlijk niet op dezelfde wijze plaatsgevonden hadden indien u uw rol bij de 32ste versterkte brigade niet had vervuld (cfr. Tadic, supra).

Gelet op het gegeven dat de veiligheidstroepen van Ghaddafi in Libië zich schuldig hebben gemaakt aan ernstige en systematische mensenrechtenschendingen; er kan worden aangenomen dat u zich hiervan bewust was; u verschillende maanden in uw carrière als vrijwilliger bij de 32ste versterkte brigade persoonlijk betrokken was bij arrestaties die uiteindelijk resulteerden in de mishandeling en (extrajudiciële en standrechtelijke) executie van arrestanten en toevallige passanten wiens materiële goederen men wou confisqueren, dient er te worden besloten dat u rechtstreeks en met kennis van zaken een materiële en substantiële bijdrage heeft geleverd aan praktijken die gekwalificeerd dienen te worden als misdrijven tegen de menselijkheid in de zin van artikel 1, paragraaf F (a) van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven aantonen.

Voorts dient het bovenstaande ook gekwalificeerd te worden als een ernstig, niet-politiek misdrijf in de zin van artikel 1 par. F (b) van de Vluchtelingenconventie.

De daden waar u bij betrokken was, vonden plaats buiten uw land van toevlucht en voordat u tot dit land als vluchteling werd toegelaten; aan deze voorwaarde onder art. 1 par. F (b) van de Vluchtelingenconventie is dus voldaan.

Het UNHCR stelt dat met volgende factoren rekening moet worden gehouden om te bepalen of de ten laste gelegde feiten al dan niet als ernstig kunnen worden gekwalificeerd: de aard van het misdrijf, het toegebrachte leed, het type procedure voor de berechting van het misdrijf, de (aard van de) voorziene straf, en de vraag of de meeste andere rechtssystemen het misdrijf in kwestie eveneens als ernstig zouden beschouwen. Volgens het UNHCR dient een misdrijf als niet-politiek gekwalificeerd te worden indien het werd gepleegd om andere dan politieke motieven, zoals persoonlijke redenen of voordeel. Indien er geen rechtstreeks en causaal verband bestaat tussen het gepleegde misdrijf en het nagestreefd politiek doel of het misdrijf niet in verhouding staat tot het nagestreefd politiek doel wegens het extreem gewelddadig karakter ervan, is het misdrijf evenmin politiek van aard (UNHCR, Guidelines on International Protection: Application of the Exclusion Clauses : Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees, 4 september 2003). Dit blijkt tevens uit artikel 12, par. 2 (b) van de Kwalificatierichtlijn waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat bijzonder wrede handelingen, zelfs indien zij met een beweerd politiek oogmerk zijn uitgevoerd, als ernstige, niet- politieke misdrijven aangemerkt kunnen worden.

Bijzonder wrede handelingen zoals foltering en buitenrechtelijke executies van arrestanten en gedetineerden dienen als niet-politieke misdrijven aangemerkt te worden, zelfs al zouden zij met een beweerd politiek oogmerk uitgevoerd zijn. Het betreft immers ernstige schendingen van het recht op leven en van de fysieke en/of psychische integriteit van de slachtoffers. Zij hierbij opgemerkt dat op het onderwerpen van een persoon aan foltering – in het Belgisch strafrecht gedefinieerd als “elke opzettelijke onmenselijke behandeling die hevige pijn of ernstig en vreselijk lichamelijk of geestelijk lijden veroorzaakt” (art 417bis SW) – en moord – in het Belgisch strafrecht gedefinieerd als doodslag met voorbedachten rade (art.394 SW) – in het Belgisch strafrecht strenge straffen voorzien zijn.

Ter volledigheid kan hieraan worden toegevoegd dat de diefstal (met geweld) van een wagen van een (vermeende) opposant uit louter financieel gewin, waarbij u uw wapen gebruikte tegen een groep medevrijwilligers die zich eveneens de wagen wilden toe-eigenen en daarbij een andere persoon een ernstig lichamelijk letsel toebracht, eveneens als ernstig, niet politiek misdrijf aangemerkt kan worden.

Dient dan ook te worden geconcludeerd dat er via uw activiteiten voor de 32ste versterkte brigade ernstige redenen zijn om aan te nemen dat u ernstige, niet-politieke misdrijven in de zin van artikel 1 par. F (b) van de Vluchtelingenconventie heeft begaan.

Er bestaan dan ook voldoende ernstige redenen om aan te nemen dat u een substantiële bijdrage heeft geleverd aan het uitvoeren van misdrijven die vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 1, par. F (a) en (b) van het Verdrag van Genève, en dat u hiervoor individuele verantwoordelijkheid draagt.

U bracht geen afdoende verschoningsgronden aan om u van uw individuele verantwoordelijkheid te ontdoen, hoewel u uitgebreid de kans werd geboden om deze aan te brengen en u eveneens werd geconfronteerd met de mogelijkheid tot uitsluiting (CGVS II, pp. 12-13).

Nergens in uw verklaringen komt naar voren dat u ertoe gedwongen werd om zich als vrijwilliger aan te sluiten bij de 32ste versterkte brigade van Khamis Ghaddafi, noch dat u oprecht schuldinzicht vertoont en wel om volgende redenen.

U verklaart namelijk uitdrukkelijk dat u vrijwillig bent toegetreden tot de 32ste versterkte brigade, van dwang was daarbij geen sprake. Nadien bleef u gedurende een periode van vijf à zes maanden voor de 32ste versterkte brigade werkzaam. U was klaarblijkelijk op de hoogte van de ernstige misdrijven en mensenrechtenschendingen waaraan leden van de brigade zich schuldig maakten maar dit weerhield u er niet van om actief te blijven en dezelfde taken te blijven uitvoeren (supra). Het was pas nadat kolonel Moammar Ghaddafi was gedood, dat u besloot de brigade te verlaten. Uit uw verklaringen kan geenszins worden opgemaakt dat u onder dwang in dienst werd gehouden. U stelt weliswaar dat "men" u "misschien zou zoeken, vermoorden of beschuldigen van iets groots" mocht u eerder met uw activiteiten als vrijwilliger opgehouden zijn, maar deze blote bewering is geenszins afdoende om te kunnen besluiten dat hier sprake was van dwang, temeer nergens in uw verklaringen naar voren komt dat u ooit de intentie hebt gehad om ermee op te houden. U stelt integendeel expliciet dat u had kunnen stoppen maar dat u daar niet aan gedacht hebt omdat u handelde uit een gevoel van nationalisme en omdat u uw land wilde verdedigen. Ondanks dat u op de hoogte was van de wanpraktijken die er bij de 32ste versterkte brigade gangbaar waren, hebt u geen pogingen ondernomen om hier een einde aan te maken of om u er aan te onttrekken (CGVS II, pp. 2, 8-10).

Verder kan er in uw hoofde geenszins oprechte spijt worden vastgesteld. Hoewel u te kennen geeft dat u, nu u op die periode terugkijkt, het "onjuist" vindt dat onschuldige mensen of personen die door u werden gearresteerd, werden gefolterd of gedood, dient vastgesteld dat u, toen u nog in Libië was, het terecht vond dat mensen werden gedood omdat het land in chaos verkeerde en zij onrust hadden gecreëerd. U wilde de veiligheid herstellen en u had "geen genade" voor deze mensen, zo stelt u expliciet voorop. U vindt uw vaderland het dierbaarste wat er is en u zou "nu nog steeds bereid zijn om te sterven voor uw vaderland" (CGVS I, pp. 12-13; CGVS II, p. 8).

Uit bovenstaande kan geconcludeerd worden dat er in uw geval allerminst sprake is van dwang of andere verschoningsgronden.

Er dient bijgevolg besloten te worden dat er voldoende ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat u medeplichtig was aan de door het Ghaddafi-regime, waaronder organisaties zoals de 32ste versterkte brigade, gepleegde misdrijven tegen de menselijkheid waarbij u handelde met kennis van de praktijken en geen enkele omstandigheid u van uw individuele verantwoordelijkheid vrijstelt.

Gezien het geheel aan bovenstaande objectieve vaststellingen moet dan ook worden vastgesteld dat er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat u wetens en willens medeplichtig bent aan misdrijven tegen de menselijkheid. U moet dan ook worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 1, par. F (a) en (b) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en art. 55/2 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg dient u om dezelfde redenen te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van art. 55/4 van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Ze zijn een aanwijzing voor uw identiteit, herkomst en werkzaamheden en dit zijn elementen die momenteel niet ter discussie staan. Geen van de documenten toont echter aan dat u níet uitgesloten dient te worden van internationale bescherming.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid en artikel 55/4, § 4 van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het CGVS is van oordeel dat u noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar Libië. Een verwijderingsmaatregel is dan ook niet verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus en uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus."

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 55/2 en 55/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1, F van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van de vluchtelingen (hierna: het Vluchtelingenverdrag) en van de materiële motiveringsplicht.

Hij betoogt dat hij ten onrechte uitgesloten wordt van de internationale beschermingsstatus aangezien hij met het regime heeft meegewerkt omwille van zijn politieke ideologie en nooit met de bedoeling om mensenrechtenschendingen te plegen of medeplichtig te zijn aan dergelijke misdrijven. Vervolgens geeft hij een theoretische uiteenzetting omtrent artikel 1, F van het Vluchtelingenverdrag. Hij betwist de feiten gepleegd door de 32^e brigade en het regime van Ghadaffi en de ernst van die feiten niet. Hij is zich ervan bewust dat de mensenrechtenschendingen hebben plaatsgevonden en betreurt zijn deelname. Op het moment dat hij zich had aangemeld als vrijwilliger, was hij niet op de hoogte van de mensenrechtenschendingen gepleegd door het regime van Ghadaffi. Hij wenste zijn bijdrage te leveren omdat hij geloofde in zijn politieke ideologie. Hij zou de reputatie van bepaalde leden van de 32^e brigade ontdekt hebben tijdens zijn werkzaamheden, maar hij zou niet met kennis van de praktijken handelingen gesteld hebben waardoor hij niet medeplichtig was. Zo legt hij uit dat hij niet wist dat zijn activiteiten aan de checkpoint een wezenlijke bijdrage leverden aan het misdadig gedrag nu hij in het begin dacht op onschuldige wijze aan het werk te zijn. Hij zou niet meegedaan hebben aan de genadeloze acties van andere leden en hij zou zijn wapen, op één uitzondering na, nooit gebruikt hebben tegen burgers. Zodra hij zich bewust was van de gepleegde daden, was het voor hem niet meer mogelijk de brigade te verlaten uit vrees dat ze hem dan zouden vermoorden. Zodra hij er kennis van had, zou hij niet meer gehandeld hebben uit vrije wil. Uit het dossier blijkt volgens hem niet dat hij wetens en willens heeft aangezet tot of meegedaan heeft tot het plegen van de in het Vluchtelingenverdrag genoemde misdrijven of daden. Hij meent dat het CGVS zijn mentaliteit en intenties heeft miskend.

3. Nieuwe stukken

Er worden geen nieuwe stukken gevoegd.

4. Beoordeling van de uitsluiting van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus

4.1. Middels de bestreden beslissing wordt verzoeker uitgesloten van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. De commissaris-generaal oordeelt dat er voldoende ernstige redenen bestaan die verzoekers individuele verantwoordelijkheid bij het uitvoeren van de in artikel 1, F, a) en b) van het Vluchtelingenverdrag genoemde misdrijven aantonen.

Artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1 D, E of F van het Verdrag van Genève. Dit is van ook toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.*

Wanneer de Commissaris-generaal uitsluit van de vluchtelingenstatus, verstrekt hij in het kader van zijn beslissing een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4.”

Artikel 55/4, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende: *“§ 1. Een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat: a) hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft gepleegd zoals gedefinieerd in de internationale instrumenten waarmee wordt beoogd regelingen te treffen ten aanzien van dergelijke misdrijven b) hij zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties als vervat in de preambule en de artikelen 1 en 2 van het Handvest van de Verenigde Naties; c) hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd.”*

Artikel 1, F (a) van het Vluchtelingenverdrag bepaalt dat de bepalingen van dit verdrag niet van toepassing zijn op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, zoals

omschreven in de internationale overeenkomsten welke zijn opgesteld om bepalingen met betrekking tot deze misdrijven in het leven te roepen.

Artikel 7 van het Statuut van Rome omschrijft wat onder misdrijven tegen de menselijkheid zoals bepaald in artikel 1, F (a) van het Vluchtelingenverdrag dient te worden verstaan: “(...) (a) moord; (b) uitroeiing; (c) slavernij; (d) deportatie of gedwongen overbrenging van bevolking; (e) gevangenneming of elke andere ernstige beroving van de lichamelijke vrijheid in strijd met de fundamentele regels van internationaal recht; (f) marteling; (g) verkrachting, seksuele slavernij, gedwongen prostitutie, gedwongen zwangerschap, gedwongen sterilisatie, of elke andere vorm van seksueel geweld van vergelijkbare ernst; (h) vervolging van een identificeerbare groep of collectiviteit op politieke, raciale gronden of gronden betreffende nationaliteit, op etnische, culturele of godsdienstige gronden of op grond van het geslacht, zoals nader omschreven is in het derde punt, of op andere gronden die algemeen ontoelaatbaar worden geacht krachtens het internationaal recht, in verband met in dit punt bedoelde handelingen of een misdaad waarover het Hof rechtsmacht heeft; (i) gedwongen verdwijningen; (j) apartheid; (k) andere onmenselijke handelingen van vergelijkbare aard waardoor opzettelijk ernstig lijden of ernstig lichamelijk letsel of schade aan de geestelijke of lichamelijke gezondheid wordt veroorzaakt.” Opdat er daadwerkelijk sprake kan zijn van misdaden tegen de menselijkheid moeten de handelingen opgesomd in het artikel in kwestie gepleegd worden als onderdeel van een wijdverspreide of stelselmatige aanval tegen een burgerbevolking, waarbij onder “aanval gericht tegen een burgerbevolking” wordt verstaan: “een wijze van optreden die het meermalen plegen van in het eerste punt bedoelde handelingen tegen een burgerbevolking met zich brengt ter uitvoering of met de oog op de voortzetting van het beleid van een Staat of ter organisatie tot het plegen van een dergelijke aanval”.

Artikel 1, F (b) van het Vluchtelingenverdrag bepaalt dat de bepalingen van dit verdrag niet van toepassing zijn op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten.

Inzake de toepassing van artikel 1, F (b) van het Vluchtelingenverdrag stelt UNHCR dat met volgende factoren rekening moet worden gehouden om te bepalen of de ten laste gelegde feiten al dan niet als ernstig kunnen worden gekwalificeerd: de aard van het misdrijf, het toegebrachte leed, het type procedure voor de berechting van het misdrijf, de (aard van de) voorziene straf, en de vraag of de meeste andere rechtssystemen het misdrijf in kwestie eveneens als ernstig zouden beschouwen.

Volgens UNHCR dient een misdrijf als niet-politiek gekwalificeerd te worden indien het werd gepleegd om andere dan politieke motieven, zoals persoonlijke redenen of voordeel. Indien er geen rechtstreeks en causaal verband bestaat tussen het gepleegde misdrijf en het nagestreefd politiek doel of het misdrijf niet in verhouding staat tot het nagestreefd politiek doel wegens het extreem gewelddadig karakter ervan, is het misdrijf evenmin politiek van aard (UNHCR, “Background Note on the Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees”, Genève, 4 september 2003, randnr. 38-43; UNHCR, Statement on Article 1F of the 1951 Convention, juli 2009, p. 12).

Opdat er van deelneming aan een in artikel 1, F genoemd misdrijf sprake kan zijn, moet de vreemdeling individuele verantwoordelijkheid treffen, hetgeen inhoudt dat hij een substantiële bijdrage heeft geleverd aan het misdrijf, wetende dat zijn handelen het misdrijf vergemakkelijkte (UNHCR, “Guidelines on international Protection: Application on the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees”, 2003, p. 6). Het gegeven dat een persoon nooit zelf misdrijven zou hebben begaan, volstaat geenszins om te besluiten dat de vreemdeling niet kan uitgesloten worden van de vluchtelingenstatus aangezien ook medeplichtigheid aan de in artikel 1, F beschreven misdrijven onder het toepassingsgebied van deze uitsluitingsclausule valt, dit voor zover werd gehandeld met kennis van de praktijken en de vreemdeling hierbij een substantiële bijdrage heeft geleverd in de wetenschap dat zijn daad of verzuim het misdadig gedrag faciliteerde. Een persoon dient niet fysiek het misdrijf te begaan. Het aanzetten tot, helpen bij en deelnemen aan een gezamenlijke misdadige onderneming kan volstaan (UNHCR, *ibid.*, nr. 18).

De Raad wijst in dit verband ook op artikel 25, §3 (d) van het Statuut van Rome, luidens welk artikel een persoon strafrechtelijk aansprakelijk en strafbaar is voor een misdaad waarover het Hof rechtsmacht bezit, indien die persoon meewerkt aan het plegen of een poging tot het plegen van een dergelijke misdaad door een groep personen die handelt met een gemeenschappelijk doel. Deze medewerking moet opzettelijk zijn en moet hetzij (i) worden verleend met het doel de criminele activiteit of het criminele doel van de groep te vergemakkelijken, ingeval een dergelijke activiteit of doel een misdaad oplevert waarover

het Hof rechtsmacht bezit, hetzij (ii) worden verleend met kennis van de bedoeling van de groep om de misdaad te plegen. Dergelijke deelname aan een gezamenlijke criminele onderneming dient beschouwd te worden als mede-daderschap (Kvocka et al., Appeals Chamber, 28 februari 2005, § 79) indien aan de volgende elementen is voldaan: i) een meervoud aan personen; ii) het bestaan van een gemeenschappelijk plan, ontwerp of doel dat het plegen van een misdrijf inhoudt; iii) de deelname van betrokkene aan het gemeenschappelijke plan, wat echter niet noodzakelijk het plegen van een misdrijf inhoudt, maar zich kan beperken tot een vorm van hulp aan of bijdrage tot de uitvoering van het gemeenschappelijke plan of ontwerp (Tadic, (Appeals Chamber), 15 juli, 1999, § 227; Blagojevic and Jokic, (Trial Chamber), 17 januari, 2005, § 702). Deze vorm van individuele verantwoordelijkheid vereist een significante bijdrage aan de bevordering van het gemeenschappelijke plan of doel of aan het functioneren van het systeem, opgetrokken om het gemeenschappelijke plan of doel te implementeren (EASO, “Exclusion: Articles 12 and 17 Qualification Directive (2011/95/EU)”, A Judicial Analysis, januari 2016, p. 32)

Om tot de toepassing van artikel 1, F van het Vluchtelingenverdrag *juncto* artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet te besluiten, wordt rekening gehouden met de verklaringen van de verzoeker waarbij de ernst van de gestelde daden wordt geapprecieerd rekening houdende met de functie van de persoon, zijn (mede)verantwoordelijkheid, de voorgehouden verschoningsgronden, en de eventuele strafrechtelijke veroordelingen, dit alles in het licht van de aan het administratief dossier toegevoegde informatie. De individuele verantwoordelijkheid van de betrokkene dient te worden beoordeeld in het licht van zowel objectieve als subjectieve criteria.

4.2. In de bestreden beslissing wordt ten eerste omstandig uiteengezet waarom verzoeker onder voornoemde voorwaarden valt. De commissaris-generaal zet vooreerst de redenen uiteen waarom hij het geloofwaardig acht dat verzoeker van april tot oktober 2011 als vrijwilliger actief was bij de 32ste versterkte brigade onder leiding van Khamis Ghaddafi en dit in tegenstelling tot wat de Zweedse asielinstanties hadden geoordeeld. Ten tweede zet de commissaris-generaal uiteen dat uit landeninformatie blijkt dat de 32ste versterkte brigade als parallel leger werd opgericht door Kolonel Ghaddafi, geleid werd door zijn zoon Khamis en de belangrijkste opdracht had om het regime te beschermen tegen elke opstand of poging tot staatsgreep waarvoor de leden werden uitgerust met de beste wapens waarover de Libische strijdkrachten beschikten. De commissaris-generaal vervolgt dat de 32ste versterkte brigade de belangrijkste paramilitaire troepenmacht was die tijdens de opstand in 2011 werd ingezet tegen opposanten in het westen van Libië en dat het die brigade is waar verzoeker zich in april 2011 als vrijwilliger heeft aangesloten. Nu blijkt dat de 32ste versterkte brigade zich tijdens de Libische revolutie schuldig heeft gemaakt aan systematische en doelbewuste mensenrechtenschendingen, onderzoekt de commissaris-generaal vervolgens of verzoeker valt onder de uitsluitingsclausules zoals vastgelegd in de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij nader ingegaan wordt op zijn verklaringen afgelegd tijdens de twee verhoren bij het CGVS. Hierbij preciseert de commissaris-generaal dat uit informatie blijkt dat troepen die loyaal waren aan kolonel Ghaddafi op 23 en 24 augustus 2011 talrijke gedetineerden, die in twee militaire kampen in Tripoli werden vastgehouden, hebben gedood en dat die kampen gebruikt werden door de brigade van Khamis in de periode waarin verzoeker vrijwilliger was. Hierbij legt de commissaris-generaal de link met verzoekers verklaringen, nu hij gedetailleerde voorbeelden gaf van mensenrechtenschendingen waaraan vrijwilligers van de 32ste versterkte brigade zich schuldig maakten. Ten derde licht de commissaris-generaal de motieven toe op grond waarvan geoordeeld wordt dat verzoeker intentioneel en met kennis van de praktijken een substantiële en wezenlijke bijdrage heeft geleverd aan de misdrijven tegen de menselijkheid die tijdens de Libische revolutie door het regime van kolonel Ghaddafi, waartoe zijn organisatie behoorde, werden gepleegd. Er wordt op gewezen dat i) uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij op de hoogte was van het gegeven dat personen dewelke door hem werden tegengehouden een ernstig risico liepen op arbitraire detentie in mensonterende omstandigheden en eveneens een risico liepen te worden mishandeld, gefolterd en geëxecuteerd wanneer zij overgebracht werden; ii) het niet kan overtuigen dat verzoeker niet op de hoogte zou zijn geweest van die feiten op het moment dat hij zich als vrijwilliger aansloot nu uit algemene landeninformatie blijkt dat het regime van Ghaddafi al jarenlang bekend stond als een repressief regime zonder vrijheid van meningsuiting, waarbij politieke opposanten werden vastgehouden en mishandeld en dat de brigade van Khamis Ghaddafi de meest beruchte was; iii) verzoeker zich bewust was van de reputatie van sommige vrijwilligers en getuige was van een heel aantal wandaden; iv) verzoekers bewering, dat hij milder zou zijn geweest dan zijn collega's, weinig geloofwaardig is nu hij zich niet te beroerd voelde om zijn toevlucht te nemen tot geweld en collega's te verwonden voor louter persoonlijk gewin; v) verzoeker er niet aan dacht te stoppen maar integendeel bij de 32ste brigade bleef tot de val van het regime, naar eigen zeggen omdat zijn motivatie was ingegeven door nationalisme en omdat hij zich wilde inzetten voor de verdediging van zijn land. Dat hij tegelijk verklaarde spijt te hebben, werd door de commissaris-generaal dan ook niet weerhouden. Ten

vierde licht de commissaris-generaal toe op welke gronden bovenstaande daden ook gekwalificeerd dienen te worden als een ernstig, niet-politiek misdrijf in de zin van artikel 1, F, b) van het Vluchtelingenverdrag. Ten vijfde motiveert de commissaris-generaal dat er geen afdoende verschoningsgronden werden aangereikt nu i) nergens uit blijkt dat verzoeker ertoe gedwongen werd om zich aan te sluiten bij de 32ste versterkte brigade te meer nu hij uitdrukkelijk verklaarde zich vrijwillig te hebben aangeboden, vervolgens 5 à 6 maanden werkzaam bleef voor de brigade, pas nadat kolonel Ghaddafi was gedood hij besloot de brigade te verlaten en hij zelfs expliciet verklaarde dat hij had kunnen stoppen maar dat hij daar niet aan gedacht had omdat hij handelde uit een gevoel van nationalisme en omdat hij het land wilde verdedigen en ii) er geen oprechte spijt in zijn hoofd kan worden vastgesteld nu hij zelfs verklaarde dat hij toen hij in Libië was het terecht vond dat mensen gedood werden omdat het land in chaos verkeerde en zij onrust hadden gecreëerd.

4.3. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om het geheel van de motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter om onderstaande redenen in gebreke blijft.

Vooreerst stelt de Raad vast dat in het verzoekschrift op geen enkele wijze wordt betwist dat de 32ste versterkte brigade van Khamis Ghaddafi, waaraan hij zijn medewerking verleende, zich schuldig maakte aan grove en systematische mensenrechtenschendingen, noch dat deze daden, gezien het stelselmatige en doelbewuste karakter van de mensenrechtenschendingen, volgens artikel 7 van het Statuut van Rome inzake het Internationaal Strafhof gekwalificeerd dienen te worden als misdaden tegen de menselijkheid en als het ernstig niet-politiek misdrijf van foltering. De informatie die toegevoegd werd aan het administratief dossier (AD CGVS, landeninformatie, stukken 6 t.e.m. 13), waarin de Raad samen met de commissaris-generaal leest dat het regime van kolonel Moammar Ghaddafi reeds voor de opstand in 2011 bekend stond als een repressief regime, dat gesteund was op mensenrechtenschendingen. Teneinde het leger niet te sterk te maken en zo een staatsgreep te vermijden, richtte Ghaddafi in de jaren '90 brigades op waarvan de bekendste, de 32ste versterkte brigade geleid werd door zijn jongste zoon Khamis, die als opdracht had om het regime te beschermen tegen elke opstand of poging tot staatsgreep en die uitgerust waren met de beste wapens. De praktijken die uitgebreid beschreven worden in de algemene rapporten uit het administratief dossier vinden ook hun weerslag in de verklaringen van verzoeker zoals die blijken uit de twee notities van het persoonlijk onderhoud. Verzoeker is niet in staat de volgende vaststellingen van de commissaris-generaal te betwisten: *“Uit algemene informatie blijkt dat het regime van kolonel Moammar Ghaddafi reeds voor de opstand in 2011 bekend stond als een repressief regime. Burgers hadden niet het recht om van regering te veranderen. De regering beperkte de burgerlijke vrijheden en de vrijheid van meningsuiting, de persvrijheid, de vrijheid van vergadering en de vrijheid van vereniging. Andere problemen waren onder meer schending van het recht op privacy, beperking van de vrijheid van godsdienst, corruptie en gebrek aan transparantie, maatschappelijke discriminatie van vrouwen, etnische minderheden en buitenlandse werknemers, mensenhandel, beperking van de arbeidsrechten en de straffeloosheid voor regeringsambtenaren. Het regime van kolonel Ghaddafi stond bekend als een regime dat gesteund was op mensenrechtenschendingen vanwege onder meer de slechte omstandigheden in gevangenissen, langdurige politieke detentie, het ontbreken van een eerlijk openbaar proces en het folteren van gevangenen.*

Kolonel Moammar Ghaddafi had naar aanleiding van verschillende couppogingen en opstanden in de jaren '80 en '90 besloten om een troepenmacht te creëren wat wordt omschreven als een parallel leger. Dit parallelle leger stond bekend als de 'Ghaddafi brigades', waarvan de bekendste geleid werd door zijn zoon Khamis, met name de 32ste versterkte brigade, ook wel gekend als de Khamis brigade. De belangrijkste opdracht van deze parallelle troepenmacht was ten tijde van het bewind van kolonel Moammar Ghaddafi om het regime te beschermen tegen elke opstand of poging tot staatsgreep. De leden van deze troepenmacht waren loyaal aan de kolonel en waren uitgerust met de beste wapens waarover de Libische strijdkrachten beschikten.

Uit algemene informatie komt naar voren dat de 32ste versterkte brigade onder leiding van Khamis Ghaddafi de belangrijkste paramilitaire troepenmacht was die tijdens de opstand in 2011 werd ingezet tegen opposanten in het westen van Libië. Propaganda en angst voor rebellenintenties speelden toen een grote rol bij het aanmoedigen van het verzet tegen de revolutie van 17 februari 2011 en de steun aan de troepen van kolonel Moammar Ghaddafi. Het was bij deze brigade onder leiding van Khamis Ghaddafi dat u zich in april 2011 als vrijwilliger hebt aangesloten.

Informatie toont verder aan dat Ghaddafi's troepen tijdens de opstand in 2011 onrechtmatig personen hebben vastgehouden en zich schuldig hebben gemaakt aan mishandeling, foltering en executie van gevangenen. Ook de paramilitaire groepen hebben zich aan dergelijke praktijken schuldig gemaakt. Zo

zijn er onder meer bewijzen gevonden dat troepen die loyaal waren aan kolonel Moammar Ghaddafi op 23 en 24 augustus 2011 talrijke gedetineerden die in twee militaire kampen in Tripoli werden vastgehouden hebben gedood, met name in de kampen van Khilit al-Ferjan en Qasr bin Gashir. Deze kampen zouden zijn gebruikt door de brigade van Khamis in de periode waarin u vrijwilliger was bij deze brigade. Uit uw verklaringen tijdens de persoonlijke onderhouds geeft u bovendien bijkomende en gedetailleerde voorbeelden van mensenrechtenschendingen waaraan vrijwilligers van de 32ste versterkte brigade zich schuldig maakten.

Uit verschillende rapporten komt bijgevolg onomstotelijk naar voor dat de troepen loyaal aan kolonel Moammar Ghaddafi zich niet enkel tijdens de Libische revolutie, maar ook in de jaren voordien, systematisch en op grote schaal schuldig hebben gemaakt aan ernstige mensenrechtenschendingen. Al deze informatie is toegevoegd aan het administratieve dossier.

Gezien het stelselmatige en doelbewuste karakter van deze mensenrechtenschendingen kunnen deze daden volgens artikel 7 van het Statuut van Rome inzake het Internationaal Strafhof gekwalificeerd worden als misdaden tegen de menselijkheid.” Het is dan ook op goede gronden dat de commissaris-generaal onderzocht heeft of verzoeker valt onder de uitsluitingsclausules zoals vastgelegd in de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet.

Wat verzoekers specifieke rol betreft, dient vooreerst te worden opgemerkt dat hij zijn vrijwillige aansluiting bij de 32ste versterkte brigade niet betwist. Zo stelt hij uitdrukkelijk in zijn verzoekschrift dat hij zich aansloot omdat hij geloofde in de politieke ideologie van kolonel Ghaddafi en hij zijn bijdrage wenste te leveren. Dat verzoeker, die openlijk toegeeft de politieke ideologie te steunen van Ghaddafi (zie ook AD CGVS, deel 5, vragenlijst, punt 5: *“ik was een sympathisant van Kadhafi”* en *“tijdens het conflict, de oorlog, koos ik de kant van Kadhafi. Niet alleen in woorden, maar ik werkte ook actief mee”*) en behoort tot een stam die aan de kant staat van Ghaddafi (CGVS verhoor 1, p. 4) niet op de hoogte zou zijn geweest van het repressieve beleid en de mensenrechtenschendingen waaraan Ghaddafi zich reeds voor 2011 had schuldig gemaakt, acht de Raad niet geloofwaardig. Bovendien was hij er ook van op de hoogte dat niet iedereen Ghaddafi rechtvaardig vond (CGVS verhoor 1, p. 10) wat ook de reden was voor de opstand.

Uit de UNHCR *“Guidelines on International Protection: Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees”* van 4 september 2003, waarnaar verwezen in de bestreden beslissing blijkt dat medeplichtigheid aan de in artikel 1, F van het Vluchtelingenverdrag beschreven misdrijven ook onder het toepassingsgebied van deze uitsluitingsclausule valt dit voor zover gehandeld werd met kennis van de praktijken en de verzoeker hierbij een substantiële of wezenlijke bijdrage heeft geleverd in de wetenschap dat zijn handelen of zijn verzuim te handelen het misdadig gedrag faciliteerde. Een persoon moet volgens deze richtlijnen niet fysiek het misdrijf hebben begaan, maar het aanzetten tot, helpen bij en deelnemen aan een gezamenlijke misdadige onderneming kan volstaan. Verzoekers bewering, dat hij niet heeft gehandeld met kennis van dergelijke praktijken en hij aldus niet medeplichtig kan zijn, merkt de Raad op dat die bewering alleszins geen steun vindt in de notities van het persoonlijk onderhoud. Verzoeker wist immers al te goed wat er gebeurde met de verdachten die hij tijdens zijn werk aan de controlepost had gemeld bij de officier. Verzoeker verklaarde hieromtrent dat die personen ofwel vrijgelaten ofwel opgesloten werden, waarna hij preciseerde waar die personen werden opgesloten. Bovendien had hij weet van bepaalde mensen die werden vermoord (CGVS verhoor 1, p. 11). Dat verzoeker aldus niet zou gehandeld hebben met kennis van die praktijken is geenszins aannemelijk. Verzoeker was blijkens zijn verklaringen wel degelijk op de hoogte van het lot dat de arrestanten te wachten stond. Meer nog, hij verklaarde getuige te zijn geweest van ondervragingen, waarbij mensen gedood werden en gaf zelfs aan dat hij dat op dat moment terecht vond (CGVS verhoor 1, p. 12; CGVS verhoor 2, p. 9). Verzoeker kan in zijn verzoekschrift bezwaarlijk voorhouden dat het te laat was om te stoppen als vrijwilliger toen hij ontdekte wat er allemaal gebeurde nu hij tijdens het persoonlijk onderhoud meermaals aangaf dat het zijn eigen keuze was om te blijven en dat, nadat hij vertelde over zijn schoonbroer die ook besloten had te stoppen, toegaf dat hij misschien ook had kunnen stoppen maar dit niet deed omdat hij zich bezig hield met nationalisme en de verdediging van zijn land (CGVS verhoor 2, p. 10). Dat verzoeker bovendien zelf geen geweld schuwde blijkt uit zijn verklaring dat hij mensen beschoot om hen af te schrikken of hen in hun been schoot maar hen nooit zou gedood hebben (CGVS verhoor 1, p. 12). Waar hij zijn daden tracht te vergoelijken stellende dat hij slechts één keer het wapen heeft opgenomen, kan verzoeker, gelet op wat voorafgaat evenmin vertuigen. Dit geldt des te meer nu de al-Zintan clan waar verzoeker bescherming bij zocht na de val van Ghaddafi, veel mannen nodig hadden en het voor hen het belangrijkste was dat men ervaring had met wapens (CGVS verhoor 1, p. 9). Verder gaf verzoeker nog eenvoudigweg toe dat hij er niet aan dacht om te stoppen als vrijwilliger toen hij besepte dat er ook onschuldige mensen werden gedood omdat hij het niet zag zitten om te stoppen nu het

zijn eigen keuze was (CGVS verhoor 1, p. 13) en omdat de daden van een paar individuen volgens hem niet spreken voor de hele organisatie en hij het land wilde blijven verdedigen (CGVS verhoor 2, p. 8). Tevens was verzoeker op de hoogte van het feit dat de 32ste brigade ook de beste brigade was (CGVS verhoor 2, p. 3). Waar hij dan tijdens zijn tweede gehoor het geweer van schouder verandert, verklarende dat hij geen mensen tegenhield maar zijn ogen toedeed en ze liet passeren (DGVS verhoor 2, p. 5) is dit geenszins ernstig in het licht van de verklaringen die hij aflegde tijdens het eerste persoonlijk onderhoud en van zijn verdere verklaringen tijdens het tweede persoonlijk onderhoud. Bovendien moet dergelijke verklaring ook sterk genuanceerd worden nu verzoeker onmiddellijk daarna nog aangaf dat hij zich moest verdedigen als hij aangevallen werd (CGVS Verhoor 2, p. 5).

De motieven van de commissaris-generaal, waar geoordeeld werd dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat verzoeker als vrijwilliger bij de 32ste versterkte brigade onder leiding van Khamis Ghaddafi van april tot oktober 2011 intentioneel en met kennis van de praktijken een substantiële en wezenlijke bijdrage heeft geleverd aan de misdrijven tegen de menselijkheid die tijdens de Libische revolutie door het regime van kolonel Ghaddafi, waartoe zijn organisatie behoorde, werden gepleegd zijn pertinent en draagkrachtig, vinden steun in de stukken van het administratief dossier, worden overgenomen door de Raad en luiden als volgt: *“U verklaart dat u checkpoints bemand heeft op de weg naar kazerne 27, in Janzour, Tajoura, al-Dafniya en Tripoli. U stond in voor het doorzoeken van auto's en het controleren van personen. Bij het zien van een verdachte persoon of auto, belde u uw officier en beschreef u het type wagen en de persoon die u had tegengehouden. Wanneer uw officier het noodzakelijk achtte om deze persoon te verhoren, hield u de verdachte tegen tot de officier ter plekke kwam. U geeft aan dat de officier de betrokken persoon dan ofwel vrijliet, ofwel doorverwees naar een politiekantoor, gevangenis, kazerne, de academie van de luchtmacht of de academie van de marine. Een extremistisch of gevaarlijk persoon werd (soms) geliquideerd, zo stelt u (CGVS I, pp. 10-12; CGVS II, pp. 4-5, 7). Hieruit blijkt duidelijk dat u op de hoogte was van het gegeven dat personen dewelke door u werden tegengehouden een ernstig risico liepen op arbitraire detentie in mensonterende omstandigheden en eveneens een risico liepen te worden mishandeld, gefolterd en geëxecuteerd wanneer zij overgebracht werden.*

U stelt weliswaar dat u van deze feiten niet op de hoogte was op het moment dat u zich aansloot als vrijwilliger, maar dit kan bezwaarlijk overtuigen daar uit de algemene landeninformatie blijkt dat het regime van Ghaddafi al jarenlang bekend stond als een repressief regime zonder vrijheid van meningsuiting, waarbij politieke opposanten zonder rechtmatig proces werden vastgehouden en mishandeld. Nadat er in de jaren '80 en '90 drie mislukte coup pogingen hadden plaatsgevonden had kolonel Ghaddafi een parallelle troepenmacht opgericht waarvan de brigade van Khamis Ghaddafi de meest beruchte was. Dat u niet zou hebben geweten dat deze brigade, die speciaal was opgericht om het regime tegen elke nieuwe opstand of coup poging te beschermen, zich schuldig maakte aan mishandelingen, liquidaties en foltering, komt dan ook weinig overtuigend over (CGVS II, pp. 11-12).

Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u zich bewust was van de reputatie die sommige vrijwilligers van de 32ste versterkte brigade hadden en welke tactieken zij toepasten, én dat u getuige was van een heel aantal wandaden waaraan medevrijwilligers zich schuldig maakten. Sommige vrijwilligers waren volgens u mild(er) maar andere vrijwilligers kenden geen genade, zo stelt u. U verklaart dat u er getuige van was dat bepaalde vrijwilligers brutaal te werk gingen. U was er onder meer getuige van hoe andere vrijwilligers mensen tegenhielden en voor uw ogen doodden. U geeft het voorbeeld van een vrijwilliger die kwaad werd op een familielid van een gezocht persoon en deze persoon zomaar in het hoofd schoot. U vernam verder dat bepaalde bemanningsleden van controleposten onschuldige mensen arresteerden of doodden omdat ze een chique auto hadden die ze in beslag wilden nemen (CGVS II, pp. 5-8).

Vervolgens stelt het CGVS vast dat u, hoewel u zich presenteert als een 'milde' vrijwilliger, zich persoonlijk evengoed schuldig heeft gemaakt aan dergelijke wandaden. Niet enkel geeft u voorbeelden van incidenten waarbij u uw wapen hebt gebruikt – naar eigen zeggen – uit zelfverdediging omdat u eerst werd aangevallen, u verklaart ook een keer uw wapen te hebben gebruikt in een situatie waarbij u een auto van een (vermeende) opposant van Ghaddafi in beslag had genomen en u die auto wou toe-eigenen. Een andere groep vrijwilligers had ook haar oog op de auto laten vallen, maar u wou zelf de auto claimen. U hebt toen uw wapen getrokken en u bent beginnen schieten in de richting van deze groep. Hierbij werd een andere vrijwilliger in zijn knie geraakt. Dit incident doet uiteraard enigszins afbreuk aan uw bewering dat u 'een milde vrijwilliger' was. U stelt weliswaar dat u milder was dan uw andere collega's, maar dit voorval toont echter aan dat u zich niet te beroerd voelde om uw toevlucht te nemen tot geweld en collega's te verwonden voor louter persoonlijk gewin. Dat u milder zou zijn geweest dan uw collega's lijkt dan ook een blote bewering en weinig geloofwaardig (CGVS II, pp. 6-8).

Voorts blijkt dat ondanks dat u op de hoogte was van de mensenrechtenschendingen door het regime van Ghaddafi in het algemeen, de mensenrechtenschendingen die door uw medevrijwilligers bij de 32ste versterkte brigade werden gepleegd, en u bovendien zelf betrokken was bij dergelijke wandaden, er niet aan dacht te stoppen maar integendeel bij de 32ste versterkte brigade bleef tot de val van het regime.

Naar eigen zeggen omdat uw motivatie ingegeven was door nationalisme en omdat u zich wou inzetten voor het verdedigen van uw land. Dat u tegelijk verklaart spijt te hebben dat u niet eerder gestopt bent kan bijgevolg niet worden weerhouden (infra). Integendeel, uit uw handelen en uw verklaringen tot op heden blijkt veeleer dat u de aanpak van de Libische revolutie door het regime van Ghaddafi en uw groepering gerechtvaardigd vond (CGVS I, p. 12; CGVS II, p. 10).

Uit voorgaande kan dan ook worden besloten dat met reden kan worden aangenomen dat uw handelen de gewelddadige repressie van het Ghaddafi-regime faciliteerde en dat de bovenstaande misdrijven hoogstwaarschijnlijk niet op dezelfde wijze plaatsgevonden hadden indien u uw rol bij de 32ste versterkte brigade niet had vervuld (cfr. Tadic, supra).

Gelet op het gegeven dat de veiligheidstroepen van Ghaddafi in Libië zich schuldig hebben gemaakt aan ernstige en systematische mensenrechtenschendingen; er kan worden aangenomen dat u zich hiervan bewust was; u verschillende maanden in uw carrière als vrijwilliger bij de 32ste versterkte brigade persoonlijk betrokken was bij arrestaties die uiteindelijk resulteerden in de mishandeling en (extrajudiciële en standrechtelijke) executie van arrestanten en toevallige passanten wiens materiële goederen men wou confisqueren, dient er te worden besloten dat u rechtstreeks en met kennis van zaken een materiële en substantiële bijdrage heeft geleverd aan praktijken die gekwalificeerd dienen te worden als misdrijven tegen de menselijkheid in de zin van artikel 1, paragraaf F (a) van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven aantonen.”

Om gekwalificeerd te worden als een ernstig misdrijf, moet een zekere drempel worden bereikt. *In casu* stelde de commissaris-generaal op goede gronden vast dat er sprake is van folterpraktijken en dat folter in het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke en ontterende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10 december 1984 als volgt wordt gedefinieerd: *“iedere handeling waardoor opzettelijk hevige pijn of hevige leed, lichamelijk dan wel geestelijk, wordt toegebracht aan een persoon met zulke oogmerken als om van hem of van een derde inlichtingen of een bekentenis te verkrijgen, hem te bestraffen voor een handeling die hij of een derde heeft begaan of waarvan hij of een derde wordt verdacht deze te hebben begaan, of hem of een derde te intimideren of ergens toe te dwingen dan wel om enigerlei reden gebaseerd op discriminatie van welke aard ook, wanneer zulke pijn of zulk leed wordt toegebracht door of op aanstichten van dan wel met de instemming of gedogen van een overheidsfunctionaris of andere persoon die in een officiële hoedanigheid handelt. Foltering omvat niet pijn of leed slechts voortvloeiend uit, inherent aan of samenhangend met wettige straffen”* (art.1.1 CAT). Bovendien kunnen volgens dit verdrag geen uitzonderlijke omstandigheden worden ingeroepen ter rechtvaardiging van foltering (art.2 CAT). Het UNHCR stelt eveneens dat daden van foltering verboden zijn onder internationaal recht en afhankelijk van de context gewoonlijk zullen leiden tot uitsluiting onder art. 1F (UNHCR: *Guidelines on International Protection; Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees*, par.27). Dat foltering een zeer ernstig misdrijf betreft, wordt niet betwist (EASO, *“Practical Guide on Exclusion for Serious (Non-Political) Crimes”*, Practical Guide Series, december 2021, p. 13).

Nu verzoeker blijkens zijn verklaringen folterpraktijken heeft toegepast en op het misdrijf foltering in het Belgisch strafrecht gevangenisstraffen staan van 15 tot 20 en van 10 tot 15 jaar, bevestigt dit de vaststelling dat er sprake is van een “ernstig misdrijf”. Het gegeven dat diezelfde handelingen in het land van herkomst normaal waren, zoals verzoeker beweert in het verzoekschrift, verhindert de toepassing van de uitsluitingsclausule niet. (EASO, *Practical Guide on Exclusion for Serious (Non-Political) Crimes*, Practical Guide Series, december 2021, p. 13, *“Nonetheless, the fact that a conduct is not punished by criminal law in the applicant's country of origin does not preclude applying exclusion”*)

De Raad treedt de commissaris-generaal vervolgens bij waar geoordeeld wordt dat er geen enkele elementen aanwezig zijn in het dossier waaruit blijkt dat verzoeker gedwongen zou zijn om zich als vrijwilliger aan te sluiten. Nog minder maakte verzoeker gewag van een oprecht schuldgevoel nu hij, zoals *supra* aangetoond, het terecht vond dat mensen gedood werden (CGVS verhoor 1, p. 12) en hij het niet zag zitten om te stoppen omdat het zijn eigen keuze was (CGVS verhoor 1, p. 13). Daarnaast blijkt eveneens dat verzoeker slechts de brigade verliet nadat kolonel Ghaddafi werd vermoord. De volgende motieven zijn pertinent en draagkrachtig en worden bij gebrek aan dienstig verweer overgenomen door de Raad: *“Nergens in uw verklaringen komt naar voren dat u ertoe gedwongen werd om zich als vrijwilliger aan te sluiten bij de 32ste versterkte brigade van Khamis Ghaddafi, noch dat u oprecht schuldinzicht vertoont en wel om volgende redenen.*

U verklaart namelijk uitdrukkelijk dat u vrijwillig bent toegetreten tot de 32ste versterkte brigade, van dwang was daarbij geen sprake. Nadien bleef u gedurende een periode van vijf à zes maanden voor de 32ste versterkte brigade werkzaam. U was klaarblijkelijk op de hoogte van de ernstige misdrijven en

mensenrechtenschendingen waaraan leden van de brigade zich schuldig maakten maar dit weerhield u er niet van om actief te blijven en dezelfde taken te blijven uitvoeren (supra). Het was pas nadat kolonel Moammar Ghaddafi was gedood, dat u besloot de brigade te verlaten. Uit uw verklaringen kan geenszins worden opgemaakt dat u onder dwang in dienst werd gehouden. U stelt weliswaar dat "men" u "misschien zou zoeken, vermoorden of beschuldigen van iets groots" mocht u eerder met uw activiteiten als vrijwilliger opgehouden zijn, maar deze blote bewering is geenszins afdoende om te kunnen besluiten dat hier sprake was van dwang, temeer nergens in uw verklaringen naar voren komt dat u ooit de intentie hebt gehad om ermee op te houden. U stelt integendeel expliciet dat u had kunnen stoppen maar dat u daar niet aan gedacht hebt omdat u handelde uit een gevoel van nationalisme en omdat u uw land wilde verdedigen. Ondanks dat u op de hoogte was van de wanpraktijken die er bij de 32ste versterkte brigade gangbaar waren, hebt u geen pogingen ondernomen om hier een einde aan te maken of om u er aan te onttrekken (CGVS II, pp. 2, 8-10).

Verder kan er in uw hoofde geenszins oprechte spijt worden vastgesteld. Hoewel u te kennen geeft dat u, nu u op die periode terugkijkt, het "onjuist" vindt dat onschuldige mensen of personen die door u werden gearresteerd, werden gefolterd of gedood, dient vastgesteld dat u, toen u nog in Libië was, het terecht vond dat mensen werden gedood omdat het land in chaos verkeerde en zij onrust hadden gecreëerd. U wilde de veiligheid herstellen en u had "geen genade" voor deze mensen, zo stelt u expliciet voorop. U vindt uw vaderland het dierbaarste wat er is en u zou "nu nog steeds bereid zijn om te sterven voor uw vaderland" (CGVS I, pp. 12-13; CGVS II, p. 8).

Uit bovenstaande kan geconcludeerd worden dat er in uw geval allerm minst sprake is van dwang of andere verschoningsgronden."

4.4. De Raad is er zich van bewust dat artikel 1, F van het Vluchtelingenverdrag een uitzonderingsbepaling is met bijzonder zware gevolgen en dan ook, inzonderheid wat de vaststelling en de kwalificatie van de feiten betreft, met de grootste omzichtigheid moet worden toegepast. Gelet op het geheel van de pertinente vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en die in voorliggend verzoekschrift op generlei wijze worden ontkracht zoals blijkt uit wat voorafgaat, is de Raad echter van oordeel dat verzoeker overeenkomstig artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, F (a) en (b) van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

4.5. Inzake subsidiaire bescherming dient te worden vastgesteld dat, zoals *supra* uiteengezet, verzoeker uitgesloten wordt van de vluchtelingenstatus wegens zijn betrokkenheid bij misdrijven tegen de menselijkheid en foltering. Omwille van diezelfde feiten dient verzoeker tevens te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 55/4, § 1 van de Vreemdelingenwet.

4.6. Dat de overige door verzoeker bijgebrachte documenten voorgaande motieven niet kunnen wijzigen, zoals ook aangehaald werd in de bestreden beslissing, wordt door verzoeker niet betwist.

4.7. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO